Sag 351/85 R

Fabrique de fer de Charleroi
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Stål — forhøjelser af produktions- og leveringskvoter — særlige omstændigheder«

Sammendrag

1. *Særlige rettergangsformer — formalitetskrav — søgsmålets antagelse til realitetsbehandling — uden betydning*
   (EKSF-traktaten, art. 39; procesreglementet, art. 83, stk. 1)

2. *Særlige rettergangsformer — udsættelse af en retsakts gennemførelse — betingelser — »fumus boni juris« — alvorligt og uopretteligt tab*
   (EKSF-traktaten, art. 39; procesreglementet, art. 83, stk. 2)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
22. april 1986 *

I sag 351/85 R

Fabrique de fer de Charleroi, 266, rue du Chatelet, 6030 Marchienne-au-Pont, Belgien, ved advokaterne M. Waelbroeck og A. Vandencasteele, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 34, rue Philippe-II,

sagsøger,

* Processprog: Fransk.

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent R. Wägenbaur som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Kongeriget Danmark, ved konsulent L. Mikaelsen, juridisk rådgiver i udenrigsministeriet, som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos Danmarks chargé d'affaires, ministerråd Ib Bodenhagen, Kongelig Dansk Ambassade, 11 B, boulevard Joseph-II,

intervenient,

hvori der er fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning nr. 2760/85 af 30. september 1985 (EFT L 260, s. 7), som gentaget ved artikel 14 C i Kommissionens beslutning nr. 3485/85 af 27. november 1985 (EFT L 340, s. 5),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 18. november 1985, har selskabet Fabrique de Fer de Charleroi i medfør af EKSF-traktatens 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning nr. 2760/85 af 30. september 1985 (EFT L 260, s. 7) om ændring af Kommissionens beslutning nr. 234/84 af 31. januar 1984 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 29, s. 1). Ved artikel 1 i beslutning nr. 2760/85, der fik

virkning fra den 1. juli 1985, indsattes der i beslutning nr. 234/84 en ny artikel 14 D, hvorefter Kommissionen kan forhøje en virksomheds tillægskvoter med indtil 25 000 tons pr. kvartal, såfremt virksomheden opfylder følgende tre betingelser:

— den skal være den eneste jern- og stålvirksomhed i det land, hvori den er beliggende,

— den skal være udsat for usædvanlige vanskeligheder, selv efter at have fået tildelt et kvotetillæg i henhold til bestemmelserne i artikel 14,

— den må ikke have modtaget støtte i henhold til bestemmelserne i Kommissionens beslutning nr. 1018/85 (EFT L 110, s. 5).

2 Den 27. november 1985 vedtog Kommissionen den generelle beslutning nr. 3485/85, der skulle træde i stedet for beslutning nr. 234/84, herunder den nye artikel 14 D. Beslutningen fik virkning fra den 1. januar 1986 og skal finde anvendelse i en periode på to år. Også i henhold til denne nye beslutning, jfr. artikel 14 C, kan Kommissionen forhøje en virksomheds tillægskvoter med indtil 25 000 tons pr. kvartal, idet dette dog nu kun forudsætter, at de to første af de ovenfor i grund 1 anførte betingelser er opfyldt.

3 Ved dokument, indgivet til Domstolens justitskontor den 26. februar 1986, har sagsøgeren i medfør af EKSF-traktatens artikel 39, stk. 2, og artikel 33 i statutten for EKSF-Domstolen fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning nr. 2760/85, som gentaget ved artikel 14 C i Kommissionens generelle beslutning nr. 3485/85, indtil Domstolen har truffet afgørelse om sagens realitet.

4 Ved kendelse af 14. marts 1986 er en af kongeriget Danmark fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgtes påstande i medfør af artikel 34 i statutten for EKSF-Domstolen blevet taget til følge.

5 Sagsøgte har indgivet skriftligt indlæg den 6. marts 1986. Den 16. april 1986 har parterne afgivet mundtlige indlæg.

6 Det findes hensigtsmæssigt indledningsvis at give en kort fremstilling af baggrunden for den tvist, der har givet anledning til nærværende begæring om foreløbige forholdsregler.

7 Da den danske jern- og stålvirksomhed Det Danske Stålvalseværk, herefter benævnt DDS, fandtes at opfylde betingelserne i henholdsvis artiklerne 14 D og 14 C, forhøjede Kommissionen i medfør af artikel 14 D virksomhedens produktionskvota med 25 000 tons for hvert af de to sidste kvartaler 1985 og senere i medfør af artikel 14 C dens kvota tilsvarende for første kvartal 1986. Det fremgår af sagen, at af hver af disse forhøjelser kunne 18 698 tons afsættes på det fælles marked, hvoraf 11 460 tons var produkter i gruppe II, som sagsøgerens produktion i det væsentlige består af.

8 Det bemærkes endvidere, at DDS, der opnåede disse kvoteforhøjelser, er den eneste jern- og stålvirksomhed i Danmark, og at virksomheden gennem mange år har været under omstrukturering. Ud over de nævnte kvoteforhøjelser i medfør af artiklerne 14 D og 14 C har virksomheden i samme periode i medfør af artikel 14 i beslutning nr. 234/84 opnået tillægskvoter på 15 000 tons pr. kvartal, hvoraf lidt mere end 10 000 tons udgjordes af produkter i gruppe II. Virksomhedens produktion består i det væsentlige af valsede plader henhørende under gruppe II, der er bestemt til eksport. Det fremgår således af de i sagen fremlagte oplysninger, hvis rigtighed ikke er blevet bestridt under den mundtlige forhandling, at virksomheden i 1984 af en produktion på 306 922 tons henhørende under gruppe II eksporterede 248 483 tons, heraf 132 483 tons til andre EKSF-medlemsstater. DDS er den eneste virksomhed, der indtil nu har opnået kvoteforhøjelser i medfør af artiklerne 14 D og 14 C.

9 I henhold til EKSF-traktatens artikel 39 har indbringelse af en sag for Domstolen ikke opsættende virkning. Såfremt Domstolen finder, at forholdene kræver det, kan den dog udsætte gennemførelsen af den anfægtede beslutning og foreskrive enhver anden form for foreløbige forholdsregler, som den skønner nødvendige.

10 I henhold til procesreglementets artikel 83, stk. 2, er det en forudsætning for, at der kan træffes beslutning om en foreløbig forholdsregel som den i begæringen omhandlede, at det godtgøres, at der foreligger omstændigheder, som medfører

uopsættelighed, og at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget af faktiske og retlige grunde.

11 Inden undersøgelsen af, hvad sagsøgeren har anført til støtte for, at begæringen om foreløbige forholdsregler opfylder betingelserne for at kunne tages til følge, findes det hensigtsmæssigt kortfattet at behandle et af sagsøgte rejst problem vedrørende selve søgsmålets antagelse til realitetsbehandling.

12 Kommissionen har anført, at sagsøgeren i den den 18. november 1985 indgivne stævning kun har nedlagt påstand om annullation af beslutning nr. 2760/85, og at det først er i replikken, at sagsøgeren, nærmere bestemt under henvisning til procesøkonomiske hensyn, har gjort gældende, at der er tilstrækkeligt grundlag for at udvide sagens genstand til også at omfatte artikel 14 C i beslutning nr. 3485/85, idet denne bestemmelse ifølge sagsøgeren blot er udtryk for en gentagelse af artikel 14 D. Sagsøgte har imødegået denne opfattelse, navnlig for så vidt angår det anførte om, at artikel 14 C blot er udtryk for en gentagelse af artikel 14 D. Sagsøgte har på den baggrund modsat sig en udvidelse i nærværende forbindelse af sagens genstand til også at omfatte beslutning nr. 3485/85, idet det gøres gældende, at sagsøgeren burde have anlagt endnu et annullationssøgsmål, såfremt selskabet ønsker en udsættelse af gennemførelsen af denne beslutning og dens artikel 14 C.

13 Det bemærkes om dette spørgsmål, at det fremgår af Domstolens faste praksis (jfr. navnlig sagerne 75/72 R, Perinciolo mod Rådet, Rec. 1972, s. 1201, og 186/80 R, Suss mod Kommissionen, Sml. 1980, s. 3501), at spørgsmålet om, hvorvidt den til grund for en begæring om foreløbige forholdsregler liggende sag kan antages til realitetsbehandling, ikke kan tages i betragtning i forbindelse med afgørelsen om den pågældende begæring. Et sådant spørgsmål henhører udelukkende under behandlingen af selve sagen. Der vil derfor ved afgørelsen om nærværende begæring om foreløbige forholdsregler ikke kunne tages hensyn til det af Kommissionen anførte vedrørende selve sagens antagelse til realitetsbehandling.

14 Til støtte for, at det må anses for tilstrækkeligt godtgjort, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget, har sagsøgeren principalt gjort gældende, at den anfægtede bestemmelse åbenbart er ulovlig, idet Kommissionen ved at udstede den har begået magtfordrejning i forbindelse med udøvelsen af sine beføjelser i henhold til EKSF-traktatens artikel 58.

15 Sagsøgeren har nærmere anført, at Kommissionen ikke lovligt kan anvende det kriterium for at forhøje kvoter, at en medlemsstat skulle have krav på, at en del af dens behov dækkes af en virksomhed etableret i medlemsstaten, og at dette kriterium under ingen omstændigheder kan være tilstrækkeligt begrundet i forsynings-

sikkerhedsmæssige hensyn i det land, hvori den pågældende eneste jern- og stålvirksomhed er beliggende. Til støtte for, at det anførte kriterium hviler på et ulovligt hensyn, anfører sagsøgeren, at DDS eksporterer størstedelen af sin produktion af produkter i gruppe II, at markedet for valsede plader i gruppe II er præget af en stor overskudsproduktion, hvorfor virksomheder i de andre medlemsstater om nødvendigt uden vanskeligheder ville kunne forsyne kongeriget Danmark, og at EKSF-traktatens artikel 59 indeholder tilstrækkelige beføjelser for Kommissionen til på fællesskabsplan at træffe de nødvendige foranstaltninger, såfremt der måtte opstå en mangelsituation.

16 Sagsøgeren gør gældende, at den eneste mulige forklaring på, at Kommissionen har opstillet det nævnte kriterium, er, at den anerkender, at medlemsstaterne skulle have et krav på, at en del af deres behov dækkes af en virksomhed, der er etableret i den pågældende medlemsstat. Kommissionen har ved den anfægtede bestemmelse lagt til grund, at spørgsmålet om en medlemsstats forsyning er et nationalt anliggende, hvilket strider mod selve princippet om et fælles marked for jern- og stålprodukter, hvorfor Kommissionen har begået magtfordrejning.

17 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at artiklerne 14 D og 14 C på ingen måde strider mod principperne i den i EKSF-traktatens artikel 58 omhandlede kvoteordning, og at bestemmelserne i hvert fald er tilstrækkeligt begrundet i overordnede beskæftigelsesmæssige hensyn, der har hjemmel i det grundlæggende princip i EKSF-traktatens artikel 3, litra e).

18 Til støtte herfor har Kommissionen fremsat forskellige anbringender. Det anføres for det første, at reglen i artiklerne 14 D og 14 C er abstrakt og generel, og at bestemmelserne ikke indeholder nogen angivelse af, at ganske bestemte virksomheder skulle være omfattet, idet dette spørgsmål afhænger af, om de opfylder de pågældende objektive kriterier. Den blotte omstændighed, at kun DDS indtil nu har opnået kvoteforhøjelser i henhold til disse bestemmelser, er ikke tilstrækkeligt til, at det må anses for godtgjort, at bestemmelserne er udtryk for forskelsbehandling, eller at der er tale om en individuel beslutning, hvis karakter af en sådan er blevet tilsløret ved, at der i formen er truffet generelle beslutninger, som i virkeligheden er konkret rettet til DDS. Virksomheder som Hoogovens og Irish Steel, der også er de eneste jern- og stålvirksomheder i henholdsvis Nederlandene og Irland, vil også senere kunne opnå kvoteforhøjelser i medfør af artikel 14 C, såfremt de opfylder de øvrige betingelser i bestemmelsen. Artiklerne 14 D og 14 C er endvidere blot udtryk for en forlængelse af artikel 14, hvis lovlighed Domstolen allerede

har fastslået i sin dom af 3. marts 1982, Alpha Steel mod Kommissionen, 14/81, (Sml. 1982, s. 749).

19 Kommissionen anfører endvidere, at det ikke ses, hvorfor det nævnte i artiklerne 14 D og 14 C opstillede kriterium, nemlig at jern- og stålvirksomheden skal være den eneste i den pågældende medlemsstat, og det hensyn, der ligger til grund herfor, nemlig at sikre en medlemsstats forsyning med jern- og stålprodukter, skulle være i strid med principperne i EKSF-traktaten. Kommissionen henviser i denne forbindelse til Domstolens dom af 10. juli 1984, Campus Oil, 72/83, Sml. 1984, s. 2727, hvori Domstolen fastslog, at en fravigelse af den i EØF-traktatens artikel 30 knæsatte grundsætning om frie varebevægelser kan være tilstrækkeligt begrundet i hensynet til den offentlige sikkerhed, når formålet er at sikre en medlemsstats forsyninger med olieprodukter. Kommissionen anfører, at det samme må gælde jern- og stålprodukter, når der i en medlemsstat kun er en enkelt virksomhed, der fremstiller sådanne, da forsyningen på det nationale marked i så fald i høj grad er afhængig af denne virksomhed, idet forsyningssikkerheden med hensyn til jern- og stålprodukter må betragtes som et lige så væsentligt spørgsmål for et lands økonomi som forsyningen med olieprodukter.

20 Kommissionen anfører endvidere, at den fuldt ud tilslutter sig det princip, der fremgår af præmis 32 i Domstolens dom af 19. september 1985, Finsider mod Kommissionen, de forenede sager 63 og 147/84, Sml. 1985, s. 2857, hvorefter Kommissionen ikke lovligt kan »tilpasse ... kvoter på grundlag af den pågældende virksomheds situation alene på det indenlandske marked og herved tilstræbe, at virksomheden [får] eneret på at fremstille de produkter, som forbruges dér«, men Kommissionen gør gældende, at formålet med artiklerne 14 D og 14 C på ingen måde strider mod dette princip. Formålet med bestemmelserne har ikke været at stille DDS i en særlig fordelagtig situation, men at skabe mulighed for at forhøje kvoterne for en virksomhed, som uden sådanne forhøjelser ville kunne risikere at måtte lukke, og som i øvrigt opfylder alle de objektive kriterier i bestemmelserne. Dette formål er fuldt ud i overensstemmelse med principperne i EKSF-traktatens artikel 3, litra e).

21 Det fremgår af det ovenfor anførte, at Kommissionen som begrundelse for ordningen efter artiklerne 14 D og 14 C først og fremmest har henvist til, at artikel 14 i beslutning nr. 234/84, der indeholder hjemmel til under visse strenge

betingelser at forhøje kvoterne for en jern- og stålvirksomhed, for hvem kvoteordningen skaber usædvanlige vanskeligheder, ikke gør det muligt på tilstrækkelig effektiv vis at gribe ind i tilfælde, hvor en virksomhed ikke alene er udsat for usædvanlige vanskeligheder, men også befinder sig i en særlig situation, for eksempel fordi den er den eneste jern- og stålvirksomhed i en medlemsstat, hvis forsyning med jern- og stålprodukter derfor i høj grad er afhængig af virksomheden. I sådanne tilfælde er det efter Kommissionens opfattelse nødvendigt at forhøje den pågældende virksomheds kvoter for at undgå, at den nødsages til at lukke. Der er ingen andre formål med artiklerne 14 D og 14 C.

22 Det bemærkes hertil, at sagsøgeren må gives medhold i, at den af Kommissionen angivne begrundelse for udstedelsen af artiklerne 14 D og 14 C umiddelbart forekommer urigtig. Det ses således ikke, hvorledes Kommissionen vil kunne begrunde, at der er sket en fravigelse af princippet om en fastfrysning af de relative markedsandele, udelukkende ved at påberåbe sig hensynet til forsyningssikkerheden på markedet i en medlemsstat, hvori der kun er en enkelt jern- og stålvirksomhed, når henses til, at det klart fremgår af de for Domstolen fremlagte oplysninger, at DDS eksporterer 3/4 af sin produktion i gruppe II, og at markedet for valsede plader henhørende under denne gruppe er præget af en for stor produktionskapacitet, hvorfor virksomheder i andre medlemsstater uden vanskeligheder må antages at ville kunne forsyne Danmark, såfremt det var nødvendigt.

23 Endvidere bemærkes, at den danske eksport af produkter i gruppe II modsvares af en næsten lige så stor import, og at Danmark, for så vidt angår jern- og stålprodukter i andre grupper, som DDS ikke fremstiller, ikke har nogen forsyningsvanskeligheder, hvilket er et yderligere indicium for, at der ikke umiddelbart kan antages at ville opstå forsyningsvanskeligheder i Danmark, såfremt landets eneste jern- og stålvirksomhed ikke længere fik en kvoteforhøjelse på 25 000 tons pr. kvartal i medfør af artikel 14 D, nu artikel 14 C.

24 Kommissionens henvisning til den ovenfor nævnte dom i sagen Campus Oil forekommer endvidere at være uden nogen form for relevans for sagen, idet forholdene med hensyn til henholdsvis jern- og stålprodukter og olieprodukter i betragtning af de meget forskellige omstændigheder, der gør sig gældende, vanskeligt kan sammenlignes. Markedet for jern- og stålprodukter er et marked, hvor der er en for stor produktionskapacitet, og hvor Fællesskabet kan gribe ind, jfr. for eksempel

EKSF-traktatens artikel 59, i tilfælde af en mangelsituation, hvorimod disse to forhold ikke gør sig gældende på markederne for olieprodukter.

25 Det af sagsøgeren anførte findes herefter at forekomme holdbart og bør undersøges nærmere i forbindelse med behandlingen af selve søgsmålet. Der er således grundlag for at antage, at de af sagsøgeren fremsatte anbringender er af en sådan karakter, at der er en overvejende sandsynlighed for, at selskabet vil få medhold i søgsmålet, hvorfor den af selskabet begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget.

26 Selv om det i sagen må lægges til grund, at sagsøgeren har godtgjort, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget af faktiske og retlige grunde, må det endvidere undersøges, om der foreligger omstændigheder, der medfører uopsættelighed.

27 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at spørgsmålet om, hvorvidt der i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler foreligger uopsættelighed, jfr. procesreglementets artikel 83, stk. 2, afhænger af, om det må antages at være nødvendigt at foreskrive den pågældende foreløbige forholdsregel for at undgå, at den part, som begærer den, påføres en alvorlig og uoprettelig skade.

28 Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at forhøjelsen af DDS's kvoter med 25 000 tons pr. kvartal i medfør af artiklerne 14 D, nu 14 C, påfører sagsøgeren en alvorlig skade, når henses til, at dette svarer til omkring 38% af sagsøgerens samlede leveringskvoter i Fællesskabet, idet det videre anføres, at 3/5 af DDS's kvoter udgøres af valsede plader henhørende under gruppe II, og at størstedelen af sagsøgerens produktion er omfattet af denne gruppe.

29 Sagsøgeren anfører endvidere, at der ved vurderingen af alvoren af den skade, som selskabet påføres, må tages hensyn til, at der er tale om en virksomhed, som er udsat for usædvanlige vanskeligheder, jfr. artikel 14 i beslutning nr. 3485/85. Såfremt sagsøgeren i forbindelse med en fordeling af DDS's nuværende kvoter opnår en selv beskeden andel af de mængder, som disse repræsenterer, vil dette indebære en nedsættelse af sagsøgerens faste omkostninger, således at der vil ske en forbedring af selskabets økonomiske situation, der i øvrigt lider under det prisfald, der er en følge af, at der på det pågældende marked, hvor der en stor produktionskapacitet, udbydes en for stor mængde, nærmere bestemt den, som DDS's forhøjede kvoter er udtryk for, idet der ikke er nogen tilsvarende stigning i efterspørgslen.

30 Sagsøgeren gør endvidere gældende, at den nævnte forhøjelse herudover også påfører samtlige andre producenter i Fællesskabet en skade. Kommissionen kan således kun foretage forhøjelsen på to måder, nemlig enten ved at udtage den pågældende mængde fra den samlede mængde for et kvartal, eller ved at forhøje denne mængde med 25 000 tons, hvilket enten, nemlig ved den første løsning, medfører en nedsættelse med 25 000 tons af den samlede produktion, der skal fordeles mellem de øvrige virksomheder i Fællesskabet, eller, ved den anden løsning, et prisfald.

31 Endelig anføres det, at der er tale om et uopretteligt tab for sagsøgeren, idet forhøjelsen af DDS's kvoter medfører en forværring af den økonomiske situation på stålmarkedet og af sagsøgerens stilling på dette, således at sagsøgeren ikke i tilfælde af en annullation af artiklerne 14 D og 14 C vil blive stillet som om, de omtvistede bestemmelser ikke var blevet anvendt.

32 Under den mundtlige forhandling har Kommissionen ikke bestridt, at priserne på valsede plader henhørende under gruppe II er faldet svagt i den periode, hvor den har forhøjet DDS's kvoter i medfør af artiklerne 14 D og 14 C, idet den dog har gjort gældende, at der har været tale om et prisfald inden for samtlige grupper af jern- og stålprodukter, som ikke har været begrænset til produkter i gruppe II.

33 Kommissionen har endvidere anført, at forhøjelsen af DDS's kvoter er blevet taget i betragtning ved fastsættelsen af den reduktionssats, der lægges til grund ved beregningen af jern- og stålvirksomhedernes referencemængder. Efter Kommissionens beregninger har forhøjelserne af DDS's kvoter kun påvirket reduktionssatsen med ét procentpoint. Såfremt forhøjelserne ikke var sket, ville reduktionssatsen være faldet fra 49% til 48%. Sagsøgeren ville derfor have opnået en forhøjelse på 950 tons pr. kvartal, såfremt DDS's kvoter ikke var blevet forhøjet, og såfremt den nævnte nedsættelse med 1% af reduktionssatsen var sket.

34 Herefter, og idet der særligt lægges vægt på det i grund 33 anførte, findes sagsøgeren at have godtgjort, at selskabet er blevet påført et økonomisk tab på grund af forhøjelserne af DDS's kvoter, hvorimod der må gives Kommissionen medhold i, at det af sagsøgeren anførte ikke kan lede til den antagelse, at sagsøgeren er blevet påført en skade, der er alvorlig og uoprettelig.

35 Sagsøgeren har således hverken klart kunnet påvise, at det prisfald på valsede plader henhørende under gruppe II, der er indtruffet i den periode, hvor DDS's kvoter er blevet forhøjet, udelukkende eller i væsentligt omfang skyldes disse forhøjelser, eller at disse har medført en væsentlig indskrænkning i sagsøgerens markedsandele i Fællesskabet.

36 Sagsøgeren findes herefter ikke at have godtgjort, at der foreligger forhold, der kan lede til den antagelse, at sagsøgeren påføres en alvorlig og uoprettelig skade som følge af, at Kommissionen i medfør af artiklerne 14 D og 14 C forhøjer DDS's kvoter med 25 000 tons pr. kvartal.

Af disse grunde

bestemmer

PRÆSIDENTEN

før endelig afgørelse træffes:

1) Begæringen tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 22. april 1986.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident